OLYMPIC GAMES
TOKYO 2020

جدال پدر و پسر در واترپلوی المپیک

تیم‌ملی واترپلوی کرواسی که یکی از بخت‌های قهرمانی در بازی‌های المپیک توکیوست، در اولین بازی خود باید به مصاف استرالیا برود. حضور دو نفر در هر دوی این تیم‌ها، باعث جذابیت این بازی شده است. الویس فاتویچ، هدایت تیم‌ملی استرالیا را بر عهده دارد. این بازیکن سابق کرواسی با ۱۲۸ بازی ملی برای کروات‌ها حالا روی نیمکت استرالیا می‌نشیند. در آن طرف، پسر او، لورن فاتویچ در تیم‌ملی کرواسی حضور دارد که یکی از تیم‌های مدعی این رقابت‌هاست. کرواسی در دوره قبل المپیک در المپیک ریو به فینال واترپلوی المپیک رسید ولی با شکست برابر صربستان به مدال نقره بسنده کرد.

ورزشکاران از گمرک سیاری روبه‌رو شوند ورود شد!

سرمربی تیم‌ملی تفنگ رسید. او که از حذف ملی‌پوشان دلخور بود، حرف‌های خود را این‌طور آغاز کرد: «در تیراندازی امکانات حرف اول را می‌زند مانند تفنگ و تجهیزات ورزشکاران، بحث سلاح و ساچمه هم که مشخص است چقدر برای کار مهم است. هزینه کردیم و به مجارستان و کرواسی رفتیم و آنجا لوله سلاح سفارش دادیم تا تمرینات را دنبال کنیم. این همه هزینه شد تا خودمان آن را به تهران ببریم و تست کنیم تا بهترین‌ها را انتخاب کنیم اما تا روزی که به توکیو آمدیم این اقلام در گمرک باقی مانده بود. این مشکلاتی است که ما با آن دست به گریبان هستیم و باید بگویم نه تنها تحریم خارجی بلکه تحریم داخلی هم هستیم. این همه هزینه و زحمت از دست رفت. لوله سلاح چرا باید در گمرک بماند؟»

البته گمرک اوایل امسال نسبت به اعتراض‌ها و البته خواسته فدراسیون‌ها واکنش نشان داد. مهرداد جمال ارونقی، معاون فنی گمرک درباره مشکل قایقران‌ها توضیح داد: «فدراسیون مربوطه در تاریخ ۲۷ بهمن درخواستی برای ترخیص قایق‌های مذکور از گمرک قشم ارائه کرده بود. این درحالی است که در ابتدای اسفند ماه مدیر کل گمرک قشم اعلام کرده است که با وجود قبض انبار شدن قایق‌ها، هیچ سابقه‌ای در این خصوص در گمرک قشم موجود نیست! به این ترتیب نماینده فدراسیون تاکنون نسبت به اظهار کالای مورد نظر در اجرای مواد ۳۸ و ۳۹ قانون امور گمرکی اقدام ننموده و به گمرک مراجعه نکرده است.»

این از همان مشکلاتی است که مربوط به «ثبت سفارش» می‌شود و فعلا هیچ راه حلی برای رفع آن نیست.

چرا دولت کمک نکرد؟

آیا با هر مدالی که ورزشکاران ایرانی می‌گیرند، کشورمان به افتخار جهانی نمی‌رسد؟ مسؤولان برای ورزشکاران پیام قدردانی منتشر نمی‌کنند؟ طلای فروغی چه جوی در جامعه به وجود آورد؟ آیا دولت نمی‌توانست با علم به این‌که امکانات ورزشی قرار است برای المپیک هزینه شود، در این مورد سختگیری به خرج ندهد؟ اظهارات متین بالسینی و خانم نازنین ملایی از نظر تمام اهالی ورزش، تلخ، ناگوار و عاملی برای زیر سوال رفتن وجهه کشورمان بود. ملایی بعد از صعود به نیمه‌نهایی مسابقات قایقرانی گفت: «شدت گرما زیاد است. بعد از مسابقه ورزشکاران دیگر جلیقه یخ به تن می‌کنند ولی مربی‌ام حوله را خیس می‌کند و به من می‌دهد تا خنک شوم.» متین بالسینی هم دیروز از این گفت که چطور مخفیانه از امکانات برزیل استفاده کرده چون فدراسیون نتوانسته یک تشک مخصوص وارد کند. اظهاراتی که اگر به زبان انگلیسی ترجمه شود، در عرصه بین‌المللی خوب نیست.

امروز، وقتی ورزشکاران روی سکو می‌روند و مدال می‌گیرند، همه شاد هستند. بر طبل شادانه می‌کوبند و از رایحه خوش مدال‌ها لذت می‌برند اما به وقت حمایت، معمولا خیلی‌ها خواب هستند.

المپیک میدانی است برای نمایش بهترین‌ها نه رشتی‌های این چنینی.

کمبود امکانات شنا از زبان بالسینی

متین بالسینی دو روز قبل و پس از عدم صعود به مرحله نهایی شنای ۲۰۰ متر بازی‌های المپیک، در صحبت‌هایش به این مساله اشاره کرد که بدون مربی به این بازی‌ها اعزام شده است. این شناگر جوان کشورمان حالا به تازگی حرف‌هایی زده که نشان می‌دهد نداشتن مربی تنها یکی از مشکلات او بوده است.

بالسینی در مورد این‌که تا چه اندازه به شنا کم‌توجهی می‌شود، گفت: نمی‌توان گفت به شنا کم توجه می‌شود چون درواقع اصلا توجه نمی‌شود. روز مسابقه وقتی از خواب بیدار شدم پا درد شدیدی داشتم و پایم دچار اسپاسم شدید شده بود. ماساژوری هم که نداشتیم بنابر این به ماساژور کاروان مراجعه کردم. او توانست ۱۰ دقیقه من را ماساژ دهد، چون تعداد ورزشکاران زیاد است اما فقط یک ماساژور وجود دارد. ما ۲۵ ساعت در پرواز بودیم و بدن‌ها بسیار خسته بود اما یک ماساژور وجود داشت و هنوز هم خستگی پرواز از بدن من خارج نشده است.

او ادامه داد: شب قبل از مسابقه با رئیس فدراسیون، پنهانی از وان یخ تیم برزیل استفاده کردیم چون خودمان چنین چیزی نداریم. اینجا که یخ هست و فقط یک تشک بادی احتیاج داشتیم و آوردن یک تشک بادی برای یک کشور واقعا سخت است؟ اگر سخت است، می‌گفتند، خودمان می‌آوردیم. یا برای ملی‌پوش قایقرانی‌مان نمی‌توانستند یک جلیقه یخ تهیه کنند؟ من با دست خالی آمدم و امیدوارم این اتفاقات دیگر پیش نیاید.

بالسینی با اشاره به تنها بودن خود در زمان گرم کردن گفت: تنها گرم می‌کردم، یک روز آن را رئیس فدراسیون شنای افغانستان برای من تایم گرفت. چون زبانم خوب است، دوستان خارجی زیادی دارم و مربیان آنها برای من تایم می‌گرفتند تا گرم کنم. با این حال سعی کردم تمام این مسائل را کنار بگذارم و تمرکزم روی کارم باشد.

حذف چهره اول ژاپنی‌ها از تنیس المپیک

شگفتی در تنیس زنان المپیک همچنان ادامه دارد. بعد از حذف اشلی بارتی، تنیسور شماره یک زنان جهان همه تصور می‌کردند مدال طلا بدون دردسر به نائومی اوساکای ژاپنی می‌رسد. این ستاره ۲۳ ساله ژاپنی امیدوار بود که پس از افروختن مشعل المپیک بتواند تبدیل به ستاره این بازی‌ها در زمین تنیس هم بشود، اما موفق به رسیدن به این هدف نشد.

اوساکا در دو مسابقه نخست خود موفق ظاهر شد اما مارکتا فوندروسوا، فینالیست سابق اوپن فرانسه از جمهوری چک روز گذشته با رسیدن به سطحی بالاتر در بازی خود و با نمایشی دیدنی توانست ۲ بر صفر با نتایج ۶بر یک و ۶بر۴ اوساکا را شکست دهد. فوندروسوای ۲۲ ساله با این پیروزی توانست به دور یک چهارم نهایی بازی‌های المپیک صعود کند. او در مسابقه بعدی باید با پائولا بادوسا از اسپانیا یا نادیا پودورسکا از آرژانتین روبه‌رو شود.

اوساکا، قهرمان چهار گرند اسلم جهان در این بازی چندان سرحال به نظر نمی‌رسید و خوب حرکت نمی‌کرد و به نظر می‌رسید هشت هفته دوری از رقابت‌ها به دلیل مشکلات سلامت روان پیش از بازی‌های المپیک، تاثیر خود را روی او گذاشته است. اوساکا در ۲۵ بازی از ۲۶ بازی گذشته خود پیروز شده بود و همچنین عنوان قهرمانی اوپن آمریکا و اوپن استرالیا را نیز از آن خود کرده بود.

در مسابقات دیروز تنیس زنان، دو اتفاق دور از انتظار دیگر هم افتاد. اول این‌که بلیندا بنچیچ سوئیسی با پیروزی ۲ بر یک مقابل باربورا کریچیکووا قهرمان رولان گاروس از جمهوری چک، حریف پاولیوچنکووا از روسیه در یک چهارم نهایی مسابقات المپیک شد. همچنین کارولینا پلیشکووا نایب قهرمان مسابقات ویمبلدون از جمهوری چک با شکست مقابل کامیلا جورجی از رقابت‌های المپیک توکیو کنار رفت. جورجی ایتالیایی که رتبه ۶۱ رده‌بندی جهانی را در اختیار دارد، در این دیدار موفق شد نفر هفتم تنیس زنان را در دو ست متوالی و با نتایج ۶بر۴ و ۶بر۲ شکست دهد تا پس از حذف اوساکا یکی دیگر از بخت‌های مدال نیز از دور رقابت‌ها کنار برود.

توکیو از پشت لنز

گاز گرفتن گوش بوکسور نیوزیلندی توسط حریف مراکشی

خوشحالی تکواندوکار کوبایی با مربی اش بعد از کسب مدال برنز

آماده شدن مسؤولان المپیک برای مقابله با آب و هوای پیش‌بینی نشده

بر

گلایه‌های روزمره، تکرارها و نهایتا شاید ی برای رسیدن به توکیو در پیش گرفت. وری در سطح ملی آغاز شد و در دوره‌های ختلفی رفتم، حتی گاهی با هزینه شخصی. آن به المپیک راه پیدا می‌کنند. در ارتباط نهایتا موفق به کسب مدرک «نشان آبی» های مهم را قضاوت کرده‌ام. مانند فینال

های مختلف آسیایی و بین‌المللی، یکی که المپیکی شوم اما تا وقتی اسمم را در

کار قشنگ فرزانه فصیحی پیش از اعزام به المپیک توکیو

دختر باد، دختر معرفت

هیلدا حسینی‌خواه
ورزش

«دویدم و دویدم، تا به المپیک رسیدم»...

آن هم چه دویدنی، دویدن‌هایی که توام بود با هزینه کردن از جیب برای حضور در رقابت‌های معتبر بین‌المللی و تحمل انواع انتقادها به دلیل انتخابش برای المپیک.

آدم هر چه به دست می‌آورد از زحمت خودش است. یکی می‌تواند مثل فرزانه فصیحی به سرعت برق و باد بدود و رکورد بزند و با حمایت و بی‌حمایت به رقابت‌های معتبر یا حتی غیررسمی برون‌مرزی برود تا نشان بدهد با وجود همه کمبودها و محرومیت‌ها چه کارها که می‌توان کرد.

اکنون که چند خبرنگار در یکی، دو خبرگزاری نشسته‌اند و از فدراسیون بابت انتخاب فرزانه فصیحی به عنوان نماینده دوومیدانی زنان ایران در المپیک توکیو انتقاد می‌کنند هیچ خلل و خراشی به انبوه اعتبارها و تلاش‌های فرزانه وارد نمی‌شود. او همان است که پای رویاهایش ایستاد و زنانه جنگید.

دختر باد حالا می‌خواهد تمام رویاهایش را بریزد داخل یک کوله‌پشتی و برود به المپیک، المپیکی که کمتر رنگ ورزشکاران زن ایرانی را به خود دیده است، آن هم در رشته‌ای مثل دوومیدانی.

اما به فاصله چند روز مانده به آغاز رقابت‌ها و اعزام، فرزانه کاری کرد که باز هم شایستگی خود را نشان داد. حداقل باعث شد دیگر برای توصیفش از لقب «دختر باد» استفاده نکنیم و حالا باید به او «دختر بامعرفت» هم بگوییم.

فرزانه، ۵۷ سال بعد

زمانی که سیمین صفامهر ۵۷ سال پیش یعنی در سال ۱۹۶۴ در المپیک توکیو شرکت کرد شاید حتی مادر فرزانه فصیحی هم به دنیا نیامده بود. سیمین صفامهر در ماده ۱۰۰ متر دوید و به عنوان اولین زن ایرانی در این رشته المپیک شرکت کرد. سیمین در دوی ۱۰۰ متر زنان، با زمان ۱۳/۲ ثانیه، در گروه دوم از دور اول، نفر هفتم و از دور مسابقات حذف شد اما برای همیشه نامش در ورزش ایران ماند.

فرزانه حالا به فاصله ۵۷ سال بعد نماینده همان ماده است. اما سیمین دیگر میان ما نیست. بانوی دونده ایرانی پنج سالی می‌شود که برای همیشه این دنیا را ترک کرده است.

فرزانه فصیحی هرگز با این بانو صحبت نکرد و اصلا هم او را از نزدیک ندید اما کاری کرد که یکی از رسوم پهلوانی و آیین زیبای ورزشی است؛ یعنی رخصت گرفتن.

فرزانه با انتشار تصویری از خود بر مزار این بانوی ورزشکار نوشته: «کسب اجازه و ادای احترام به خانم سیمین صفامهر عزیز که به عنوان اولین بانوی ایرانی ۵۷ سال پیش در خط ۱۰۰ متر دوید. جالب این‌که ایشون هم در المپیک توکیو حاضر بودن و حالا بعد از نیم قرن باز هم المپیک، باز هم توکیو و باز هم دو ۱۰۰ متر...

خیلی دنبال ایشون گشتم تا بتونم باهاشون صحبت کنم و برام از تجاربشون بگن اما متاسفانه این اسطوره تاریخی دوومیدانی ایران سال ۹۵ در بهشت زهرا (س) آرام گرفتن، روحشون شاد و یادشون تا ابد گرامی. پ ن : تاریخ تکرار میشه» تاریخ تکرار شده است. اما دوست داریم این تاریخ جذاب‌تر و هیجان‌انگیزتر و اصلا غیرقابل‌باورتر تکرار شود. دختر باد، دختر معرفت، نماینده ایران در دوومیدانی از پس آن برمی‌آید؟

فرزانه شانسی دارد؟

حالا وقت این است از تمام این حرف‌های احساسی و رخصت گرفتن‌ها و تلاش‌های فرزانه و .... همه اینها بگذریم. اکنون وقت این است که بررسی کنیم آیا فصیحی که با کلی حرف و حدیث صاحب سهمیه ارزشمند المپیک شده آیا می‌تواند در المپیک توکیو موفقیتی به دست بیاورد؟

منطق می‌گوید نه اما احساسات می‌گوید بله. شاید معجزه‌ای در کار باشد. اگر فصیحی تمام تلاش خود را به کار بگیرد شاید بتواند صرفا رکوردی بزند که حداقل یادآور رکوردهای قبلی خودش باشد.

فصیحی با کمترین امکانات تمرین کرد، با هزینه‌های خودش به خارج از کشور رفت. انگیزه‌های دختر باد فراتر از این حرف‌هاست. رویاهای او شاید قدرت خیلی خیلی بیشتری از منطق داشته باشند. بالاخره هر چه باشد دختر باد را خیلی وقت است می‌شناسیم. او در برابر رویاهایش کوتاه نمی‌آید.

ناهید کیانی: بازنده نبرد من و کیمیا «المپیک» بود

رقابت ناهید کیانی و کیمیا علیزاده یکی از اتفاقات جنجالی المپیک توکیو بود. حالا کمی بعد از آن جنجال، تکواندوکار ایرانی با انتشار پستی در اینستاگرام توضیحاتی در این زمینه داد. کیان در پست خود نوشت: «من ناهید هستم، دختری که سال‌هاست برای برافراشتن پرچم کشورم تلاش کرده‌ام و روزهای زیادی از دوران ورزشی‌ام با رژیم گرفتن‌های سخت و طاقت‌فرسا گذشته (علی‌رغم میل خانواده‌ام که این را دشمن سلامتی‌ام می‌دانستند)، سال‌هاست عدد ۲۰۲۰ در اکثر پسوردهای مورد نیازم جا خوش کرده بود تا فراموش نکنم که باید روزی خودم را درکجا ببینم. آنقدر دویدم، آنقدر جنگیدم تا شد، تا رسیدم به ۲۰۲۰ که حالا ۲۰۲۱ شده بود، رسیدم به جایی که باید تمام قدرتم را می‌فرستادم به پاهایم تا بتوانم با دستی قدرتمند پرچم ایرانم را بلند کنم، ایران همان تمدن چند هزار ساله که من دختری از آب و خاکش هستم، دختری از جنس مردم عادی همین آب و خاک، دختری که ورزش را انتخاب کرد با تمام سختی‌هایش، با تمام بایدها و نبایدهایش.»

او اضافه کرد: «من آموخته‌ام که رسالت ورزش صلح است، خوانده‌ام که جنگ جهانی با تمام بزرگی‌اش یک روز برای برگزاری یک مسابقه فوتبال زانو زد و از حرکت ایستاد تا پرچم ورزش و صلح بلندتر از تمام پرچم‌های جهان برافراشته شود. این بود قدرت ورزش در ذهن من. من نمی‌دانستم که روزی در بزرگترین آوردگاه زندگیم در نقطه‌ای که سال‌ها برای رسیدن به آن تلاش کرده بودم قرار است مقابل دوستی قرار بگیرم که بخشی از خاطرات دوران ورزشی من است. من چه باید می‌کردم؟ سیاست در مقابل‌مان قد علم کرده بود، نمی‌دانم چه بر سر جهان آمده که زور ورزش به سیاست نرسید و پرچم المپیک تنها به نمادی بی‌توجه تبدیل شده که شعار صلح سر می‌دهد. تمام این چند روز زندگی‌ام با بهت گذشت....»

کیانی حرف‌های خود را این‌طور تمام کرد: «مردم سرزمینم! من از جنس خود شما هستم، از جنس مردم عادی، از جنس دردهای حقیقی، ببخشید اگر نتوانستم تمام خود باشم، نتوانستم در میان درد بی‌آبی، درد خشکسالی شادی کوچکی به شما هدیه بدهم، ببخشید اگر رویارویی من با هموطنم دل شما را آزرد، بازنده حقیقی بازی من و کیمیا «المپیک» بود، آری المپیک رویدادی که تمامی بزرگی‌اش به فریاد صلحش است، المپیک ۲۰۲۱ با تمام خوب و بدش تمام می‌شود و من می‌مانم و المپیک که بزرگی‌اش در ذهنیتم افول کرده است «المپیک کرونا زده بدون صلح».